

PRAG 8

Am Rămas

Există un cuvânt pe care timpul nostru îl iubește puțin.

Permanență.

Pare un cuvânt vechi.

Demodat.

Aproape suspect.

Trăim într-o epocă ce celebrează mișcarea, viteza, schimbarea continuă. Totul trebuie să se transforme rapid. Totul trebuie să fie înlocuit. Totul trebuie să evolueze.

Și totuși, privind viața mea, persoanele care au lăsat urma cea mai profundă nu au fost cele care au alergat cel mai repede.

Au fost cele care au rămas.

Nu rămase în același loc.

Nu rămase în aceeași poziție.

Nu rămase în același obicei.

Rămase fidele față de ceva.

Față de un principiu.

Față de o responsabilitate.

Față de o promisiune.

Față de o persoană.

Față de o parte autentică din ele însele.

Multă vreme am confundat succesul cu mișcarea.

Cu cât călătoream mai mult, cu cât munceam mai mult, cu cât acumulam mai multe experiențe, cu atât aveam impresia că înaintez.

În parte era adevărat.

Dar era doar o parte a adevărului.

Cealaltă parte am descoperit-o mult mai târziu.

A înainta nu înseamnă neapărat a te îndepărta.

Uneori înseamnă a rămâne.

Îmi amintesc multe momente în care alegerea cea mai simplă ar fi fost să abandonez.

Nu pentru că ar fi lipsit alternativele.

Dimpotrivă.

Alternativele erau numeroase.

Noi oportunități.

Noi direcții.

Noi începuturi.

Lumea oferă mereu noi plecări.

Mult mai rar oferă continuitate.

Continuitatea trebuie construită.

Zi după zi.

Fără aplauze.

Fără titluri.

Fără public.

În partea invizibilă a vieții.

Acea pe care aproape nimeni nu o vede.

Cu timpul mi-am dat seama că fiecare
persoană traversează anotimpuri diferite.

Există anotimpuri de cucerire.

Anotimpuri de descoperire.

Anotimpuri de creștere.

Și apoi vin anotimpurile rezistenței.

Cele în care întrebarea nu este:

"Cât de departe poți ajunge?"

Ci:

"Cât reușești să rămâi prezent?"

Sunt anotimpuri dificile.

Pentru că nu produc rezultate imediat vizibile.

Nu permit fotografii eroice.

Nu generează povestiri spectaculoase.

Dar formează caracterul.

Mult mai mult decât victoriile.

Am cunoscut persoane care au construit cariere extraordinare și nu au reușit să construiască o relație.

Persoane capabile să conducă organizații imense, dar incapabile să înfrunte o conversație dificilă.

Persoane care au cucerit lumea și s-au pierdut pe ele însele.

Observându-le am învățat ceva.

A rămâne nu este o chestiune geografică.

Este o chestiune morală.

Poți schimba țara de zece ori și să rămâi fidel față de ceea ce contează.

Poți trăi toată viața pe aceeași stradă și să trădezi fiecare principiu pe care îl deții.

Diferența nu stă în distanța parcursă.

Stă în fidelitate.

Fidelitatea este un cuvânt adesea înțeles greșit.

Mulți o asociază cu imobilitatea.

Eu o asociez cu coerența.

Fidelitatea nu împiedică schimbarea.

Împiedică să te pierzi.

Iar această distincție este fundamentală.

De-a lungul anilor am traversat multe transformări.

Profesionale.

Personale.

Interioare.

Unele alegeri au fost voluntare.

Altele mi-au fost impuse de viață.

Nu toate au fost plăcute.

Nu toate au fost drepte.

Dar am încercat să mențin un lucru.

Continuitatea între ceea ce declaram și ceea ce făceam.

Nu întotdeauna am reușit.

Nimeni nu reușește întotdeauna.

Dar am încercat.

Și adesea viața măsoară tocmai asta.

Încercarea.

Nu perfecțiunea.

Una dintre iluziile cele mai răspândite este că forța se manifestă în momentele excepționale.

Eu am descoperit contrariul.

Forța se manifestă în repetiție.

În a te ridica în fiecare dimineață.

În a face ceea ce trebuie făcut.

În a continua să fii prezent când nimeni nu observă.

În a nu abandona ceea ce merită să fie păstrat.

Este un eroism tăcut.

Aproape invizibil.

Și poate tocmai de aceea este autentic.

Mă gândesc adesea la legăturile care au traversat existența mea.

Familie.

Prieteni.

Colaboratori.

Persoane iubite.

Multe dintre acele legături au supraviețuit pentru că cineva a rămas.

Nu perfect.

Nu invincibil.

Pur și simplu prezent.

Când vin dificultățile, descoperi repede cine este dispus să rămână.

Când totul merge bine, suntem înconjurați de persoane.

Când totul devine dificil, mulțimea se rărește.

Și în acel moment ies la iveală prezențele autentice.

Sunt puține.

Dar sunt de ajuns.

Calitatea unei vieți depinde rareori de numărul persoanelor pe care le întâlnești.

Depinde de numărul persoanelor care rămân când drumul se complică.

Cu trecerea anilor am început să consider permanența ca pe o formă de curaj.

Mult mai dificilă decât fuga.

Mult mai dificilă decât entuziasmul inițial.

Mult mai dificilă decât promisiunile.

Pentru că promisiunile sunt rostite într-o clipă.

Permanența cere ani.

Cere renunțări.

Cere răbdare.

Cere caracter.

Mulți încep.

Puțini continuă.

Și mai puțini rămân.

Privind în urmă, nu sunt mândru de toate deciziile mele.

Nimeni nu ar trebui să fie.

Dar există un lucru pe care îl recunosc.

În situațiile care contau cu adevărat, am încercat să fiu prezent.

Pentru familia mea.

Pentru persoanele pe care le iubeam.

Pentru responsabilitățile pe care le acceptasem.

Pentru cuvântul pe care îl dădusem.

Nu întotdeauna în mod perfect.

Dar în modul cel mai sincer posibil.

La final, poate că viața nu ne va întreba câte locuri am traversat.

Câte titluri am acumulat.

Câte succese am colecționat.

Poate ne va pune o întrebare mult mai simplă.

"Când era momentul să rămâi, tu unde erai?"

Răspunsul meu nu este perfect.

Dar este onest.

Am rămas.